

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๓๙

สุกฤษา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00039

๓๙...

หมดปัญหาของ “คนท้อง” ก็มาถึงปัญหา “คนแห้ง” ท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วงมีอันต้องรับปรึกษาปัญหาทุกรูปแบบโดยไม่คิดราคาค่าจ้าง “เมตตารธรรมค้ำจุนโลก” เป็นคาถาที่ท่านท่องไว้ในใจ ยามใดที่เกิดเหนื่อยหน่ายท้อแท้ ก็ได้ใช้คาถาบทนี้ช่วยชโลมจิตใจให้ชุ่มชื้นมีชีวิตชีวาและมีกำลังใจที่จะสงเคราะห์ช่วยเหลือด้วยเมตตาต่อไป

สตรีวัยยี่สิบเศษคลานเข้าไปหาพูดด้วยเสียงแผ่วเบาเพื่อมิให้บุคคลอื่นได้ยิน ปัญหาที่หล่อนจะปรึกษาท่านพระครูในวันนี้เป็นเรื่องน่าอับอาย จึงไม่ต้องการให้ผู้ใดล่วงรู้

“หลวงพ่อกะ หนูนอนไม่หลับมาหลายคืน ผันร้ายทุกคืนเลยคะ”

“อ้าว นอนไม่หลับแล้วจะผันได้ยังไงล่ะ หรือว่าผันทั้งที่ตื่นอยู่ ถ้าเป็นอย่างนั้นจะเรียกผันได้ยังไงล่ะจ๊ะ หนูนี้มาแปลก” ท่านเจ้าของกุฏิพูดด้วยเสียงปกติเพราะเห็นว่ายังไม่ถึงต้องที่ต้อง “หรีเสียง” สาวเจ้าของเรื่องทำหน้าที่ “คิ้วผูกโบ” แล้วตอบใหม่ว่า “คือนอนไม่หลับตลอดทั้งคืนนะคะหลวงพ่อ หลับ ๆ ตื่น ๆ แต่เมื่อไรที่หลับก็ต้องผันร้ายจนสะดุ้งตื่น เป็นอย่างนี้มาหลายคืนแล้วคะ หลวงพ่อโปรดช่วยหนูด้วย” หญิงสาวพูดด้วยเสียงปกติบ้าง เอาไว้ตอนที่ เป็น “ความลับ” ค่อยพูดเบา ๆ

“จะให้หลวงพ่อช่วยยังไงล่ะจ๊ะ”

“ช่วยให้หนูนอนหลับแล้วก็ไม่ผันร้ายนะคะ หนูเคยฟังยากล่อมประสาทที่เขาเรียกว่ายานอนหลับนะคะ แต่มันได้ผลแค่ระยะแรก ๆ เห็นเขาว่าทานมาก ๆ แล้วอันตราย หนูก็เลยต้องมาขอพึ่งบารมีหลวงพ่อล่ะคะ”

“แล้วที่ว่าผันร้ายนะ ผันว่ายังไงจ๊ะ”

“ผันว่ามีเด็กผู้ชายมาทำร้าย มาบีบคอบ้าง มาตัดแขนตัดขาบ้าง บางทีก็มากัดลูกนัยน์ตา ทำให้หนูเจ็บปวดมากคะ”

“ท่านพระครูใช้ “เห็นหนอ” ตรวจสอบจึงได้รู้ว่าสตรีสาวผู้นี้เพิ่งไปทำแท้งมา วิญญาณของเด็กคนนี้มีอาการอาฆาตพยาบาทแรงกล้าถึงกับจะเอาชีวิตหล่อน การที่หล่อน

ต้องฝันร้ายและนอนไม่หลับเป็นผลของกรรมที่ทำในชาตินี้ ซึ่งมาให้ผลทันตาเห็นคือ เป็น **“กัญฐธรรมเวทนิยกรรม”** เห็นกรรมของหล่อนแล้วท่านจึง “ตะล่อม” ถามว่า

“แล้วหนูเคยไปทำอะไรไว้กับเด็กสะจ๊ะ ที่หลวงพ่ “เห็น” นะ หลวงพ่เห็นวิญญาณ อาฆาตของเด็กผู้ชายเขาต้องการเอาชีวิตหนู เพราะหนูไปสร้างกรรมไว้กับเขา” ฟังถ้อยคำของท่าน หญิงสาววัยยี่สิบเศษก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น เกิดรักตัวกลัวตายเสียดายชีวิตขึ้นมา เต็มยวนั้น หล่อนสารภาพด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“หนูไปทำแท้งมาคะ หลวงพ่ ตอนทำก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด หลังจากนั้นก็นอนไม่หลับและฝันร้ายตลอดมา หลวงพ่ช่วยหนูด้วย”

“เด็กที่ออกมาเป็นผู้ชายใช่ไหม” ท่านถามเสียงแผ่วเบาเช่นกัน

“ใช่คะ ทำทางเขาไม่ยอมออก หนูรู้สึกอย่างนั้นคะ”

“ใช่สิ ก็เขาอยากเกิด หนูก็ไม่ยอมให้เขาเกิด” หญิงสาวสะอื้นหนักขึ้น บอก ละล่ำละลักว่า

“หนูอยากคะหลวงพ่ แต่...แต่ แฟนหนูเขาไม่ยอมรับ หนูกลัวว่าจะต้องอับอาย ชาวบ้านที่ท้องไม่มีพ่ เลยตัดสินใจทำแท้ง”

“เขาไม่ยอมรับก็ช่างเขา แต่ในเมื่อหนูทำกรรมลงไปก็ต้องยอมรับกรรมนั้นด้วยตัวหนูเอง ถึงคราวจะต้องอายก็ต้องยอมอาย ดีกว่าไปทำอย่างนั้น หนูใหม่เด็กเขาอาฆาตหนูมากเลย”

“หลวงพ่ไม่มีทางช่วยหนูเลยหรือคะ ได้โปรดเถอะคะ” หล่อนอ้อนวอน ท่านพระครูหนึ่งนั่งอยู่อึดใจหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่ช่วยหนูได้ไม่มากนักหรอก คนที่จะช่วยหนูได้มากที่สุดก็คือตัวหนูนั่นแหละ ว่าแต่หนูจะทำตามที่หลวงพ่แนะนำได้หรือเปล่าละ”

“ได้คะ หลวงพ่กรุณาบอกมาเถอะคะ หนูจะทำตามทุกอย่าง” หล่อนรับคำง่ายตาย

“งั้นก็ดีแล้ว หลวงพ่สั่งให้หนูมาเข้ากรรมฐานอยู่ที่วัดนี้เป็นเวลาสิบห้าวัน ระหว่างนี้ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด แล้วแม่เมตตาคูทิสส่วนกุศลไปให้เขาทุกวัน บางที่เขาอาจจะยอม อโหสิกรรม แล้วหลวงพ่จะช่วยอีกแรงหนึ่ง ช่วยเจรจาต่อรองกับเขาให้” ได้ยินว่าท่านจะให้มาอยู่วัดถึงครึ่งเดือน สาวน้อยก็ปฏิเสธเสียงลั่น

“ไม่ได้คะหลวงพ่ หนูมาได้เพราะต้องทำงาน เจ้านายเขาคงไม่ให้ลา”

“อ้าว เมื่อก็รับปากอย่างง่ายดาย ยังไม่ทันไรเปลี่ยนใจเสียแล้ว ก็ไหนดว่าจะทำตามที หลวงพ่อแนะนำ” ท่านเจ้าของกุฏิพูดเสียงเรียบ ไม่โกรธไม่ขี้ เพราะท่านชินชาเสียแล้วกับความรวนเรของใจมนุษย์

“หลวงพ่ช่วยวิธีอื่นไม่ได้หรือคะ” หล่อนต่อรอง

“วิธีอื่นนะเช่นอะไรล่ะจะ ช่วยแนะนำหลวงพ่หน่อยซี”

“ก็รดน้ำมนต์ เสกคาถา อะไรทำนองนี้แหละคะ”

“อ้อ หนูชอบของปลอมอย่างนั้น หรือ ของจริงรับไม่ได้ใช่ไหม หนูจำไว้เลยว่า ถ้าหนูชอบของปลอม ชีวิตหนูก็จะพบแต่ของปลอม ๆ มีความรักก็ได้แค่รักจอมปลอม หนูต้องการอย่างนั้นหรือจะ”

“หนูต้องการของแท้ค่ะ แล้วก็ต้องการรักแท้ด้วย แต่หนูก็ไม่เคยได้อย่างที่ใจหวังเลยสักครั้ง เป็นเพราะอะไรคะหลวงพ่ เพราะอะไร” หญิงสาวคร่ำครวญด้วยเสียงแผ่วเบา

“เพราะหนูเป็นคนใจโลเลนะสิ นี่หลวงพ่พูดตรง ๆ อย่างนี้แหละ จะโกรธก็ได้ไม่ว่ากัน ถ้าหนูใจเด็ดเดี่ยวหนักแน่น หนูก็จะไม่ต้องมาเป็นอย่างนี้ ที่หลวงพ่พูดมานี้จริงหรือเปล่าจ๊ะ”

“จริงค่ะ จริงทุกอย่างทุกประการ หนูยอมรับค่ะ”

“จะไม่ยอมรับก็ได้ไม่ว่ากันอยู่แล้ว” ท่านพูดเรื่อย ๆ

“ตกลงหลวงพ่จะรดน้ำมนต์ให้หนูไหมคะ” คนยอมรับยังยืนยันความคิดเดิม ท่านพระครูจึงพูดด้วยเสียงปกติว่า

“อะไร นี่หลวงพ่พูดมาตั้งนาน หนูยังไม่เข้าใจอีกหรือ ก็ไหนดว่ายอมรับไถ่”

“ค่ะ หนูยอมรับว่าหลวงพ่พูดถูก แต่หนูไม่สามารถทำตามทีหลวงพ่แนะนำได้ หนูต้องทำงานค่ะ หลวงพ่กรุณารดน้ำมนต์หรือไม่ก็ช่วยเป่าหัวให้หนูหมดทุกข์หมดโศกเถอะค่ะ”

“เสียใจจะหนู หลวงพ่ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะการทำเช่นนั้นมันไม่ช่วยให้หนูแก้ปัญหาได้ ปัญหาของหนูไม่ใช่เรื่องที่จะแก้ได้ง่าย ๆ นะหนู แล้วก็นอกจากวิธีที่หลวงพ่แนะนำแล้ว ก็ไม่มีวิธีอื่นที่จะแก้ได้” ท่านรู้ว่าอีกไม่นานสตรีผู้นี้จะต้องกลายเป็นคนวิกลจริต เพราะกรรมนั้น

“แต่หนูไม่มีเวลาจริง ๆ ค่ะหลวงพ่ อย่าว่าแต่สิบห้าวันเลย แค่สามวันหนูก็คงมาไม่ได้” คนห้วงงานยิ่งกว่าห้วงชีวิตตอบ “ตามใจหนูก็แล้วกัน ถ้าหนูทำไม่ได้ หลวงพ่ก็ช่วยอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ แล้วก็บอกไม่ได้ด้วยว่าหนูจะต้องทุกข์ทรมานไปอีกนานสักเท่าไร หลวง

พอช่วยแนะนำได้เท่านี้แหละ จะให้รดน้ำมนต์หรือเป่าหัวนะ หลวงพ่อไม่ทำหรอก เพราะ หลวงพ่อรู้แก่ใจดีอยู่แล้วว่ามันช่วยไม่ได้ พระครูเจริญไม่ชอบหลอกหลวงใคร”

“ถ้าอย่างนั้นหนูก็จะลองไปหาวัดอื่นดู เพื่อจะมีหลวงพ่อก็คืออื่นช่วยได้” หล่อนยังมี ความหวัง

“ไม่มีหรอกหนู เชื่อหลวงพ่อก่อน อย่าเสียเวลาไปเลย ท่านแนะนำด้วยความหวังดี หากคนถูกแนะนำกลับย้อนว่า “ก็ในเมื่อหลวงพ่อไม่ช่วย หนูก็ต้องไปวัดอื่น หนูลาล่ะค่ะ” หล่อนกราบสามครั้งแล้วลุกออกมาด้วยอาการขัดเคือง

ท่านพระครูส่ายหน้าอย่างระอาแล้วพูดกับคนในที่นั่งว่า “ดูเอาเถิดญาติโยมทั้งหลาย เอ๊ย บอกรของจริงให้ไม่เอา จะไปเอาของปลอม แล้วจะไปแก้ปัญหาก็ได้ยังงี้ แบบนี้เขาเรียกว่า แก้ปัญหาไม่ถูกจุดอย่างที่คนโบราณเขาว่า “แก้ปัญหาก็ไม่ถูกจุด เหมือนกินมังคุดไม่ถูกเม็ด”

“ผมเคยได้ยินแต่ “แก้ปัญหาก็ไม่ถูกจุดเหมือนกินละมุดถูกเม็ด” ครับ” พระบัวเหี่ยว แยังเรียบ ๆ ก็ไม่ได้ตั้งใจจะจับผิดครูบาอาจารย์ แต่ปากมันไวไปหน่อย ก็ฝึกมันไว้เสียจนเคย

“มันก็เหมือนกันแหละนี่” ท่านพระครูแก้

“ไม่เหมือนครับ เพราะเม็ดมังคุดนะอร่อย กินได้ แต่เม็ดละมุดกินไม่ได้ หรือว่าหลวง พ่อเคยฉันเม็ดละมุดครับ” ศิษย์คนชื่อถามชื่อ ๆ

“ไม่เคยหรอก แต่ที่ฉันว่าเหมือนนั้น ฉันหมายถึงว่ากินมังคุดไม่ถูกเม็ดกับกินละมุดถูก เม็ดนะ มันก็ครี้อ ๆ กัน คือไม่บรรลุจุดประสงค์ที่ต้องการไงล่ะ” อาจารย์ผู้มีศิษย์แสนชื่อตอบ

สตรีอีกผู้หนึ่งคลานเข้ามากระซิบกระซาบกับท่านพระครูว่า “หลวงพ่อกะ หมอเชื่อว่า ฉันเป็นมะเร็งที่มดลูก เป็นเพราะกรรมอะไรคะ” ท่านเจ้าของกุฏิตอบเสียงเบา ๆ ว่า

“สาเหตุของมะเร็งมดลูก ถ้าจะมองในแง่กรรมก็มีสองอย่าง อย่างแรกเพราะ คนคนนั้นผิดศีลข้อสาม อีกสาเหตุหนึ่งเพราะเคยทำแท้ง โยมโดนข้อไหนล่ะ อย่างแรก หรืออย่างหลัง” คนถูกถามมีท่าทางลังเล แต่ในที่สุดก็ตอบว่า

“อย่างหลังค่ะ ฉันเคยทำแท้งเมื่อสามปีมาแล้ว แต่หลวงพ่อกะ แม่ฉันก็ตายด้วยมะเร็ง ในมดลูกทั้งที่แกไม่เคยผิดศีลข้อสามแล้วก็ไม่เคยทำแท้ง ฉันสาบานได้ว่าแกไม่เคยจริง ๆ ค่ะ”

“ไม่เคยในชาตินี้ล่ะสิ ชาติที่แล้วหรือชาติก่อน ๆ จะต้องเคย ถ้าไม่มีเหตุ ผลมันจะ เกิดขึ้นได้อย่างไร จริงไหม”

“จริงค่ะ แล้วฉันจะมีทางรักษาไหมคะ หมอเขาไม่ยอมรักษาฉัน เขาให้เวลาอีกสาม เดือนก็ให้กลับบ้านเก่าได้” คราวนี้หล่อนถึงกับร้องไห้เพราะเสียดายชีวิต

“หมอเขาว่าอย่างนั้นหรือ”

“คะ เขาไม่ได้บอกฉันตรง ๆ เขาบอกกับพี่สาวฉันมาอีกทีหนึ่ง หลวงพ่อพอจะช่วยฉันได้ไหมคะ”

“ได้ แต่โยมต้องช่วยตัวเองด้วย เวลาสามเดือนที่เหลืออยู่นั้นให้โยมมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดนี้ ปฏิบัติให้เต็มกำลังความสามารถ แล้วอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ถ้าเขายอมอโหสิกรรมให้ก็จะหาย ถ้าเขาไม่อโหสิ โยมก็จะตายอย่างมีสติ ทำได้ไหม”

“ได้ค่ะ ฉันเตรียมเสื้อผ้ามาแล้ว ขออยู่ตั้งแต่วันนี้เลยนะคะ” คนเสียดายชีวิตรีบรายงาน

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวจะให้สมชายพาไปส่งสำนักชี” แล้วท่านก็เรียกนายสมชายมาสั่งการ พี่สาวของสตรีผู้นั้นช่วยประคองน้องสาวไปส่งยังสำนักชี ส่วนพี่ชายของหล่อนเดินไปที่รถเพื่อนำกระเป๋าเสื้อผ้ามาให้

สตรีวัยเบญจเพศคลานเข้ามากราบสามครั้ง แล้วพูดด้วยเสียงค่อนข้างดังว่า “หลวงพ่อกะ หนูถูกไอ้มนุษย์ใจสัตว์มันข่มขืน ตอนนี้อย่างสามเดือนแล้วคะ แม่หนูจะให้เอาเด็กออก แต่หนูไม่ยอม หนูกลัวบาปกลัวกรรมคะ” หล่อนพูดอย่างไม่ยี่หระต่อสายตาใคร ๆ ความเลวร้ายของชีวิตต้องประสบได้หล่อหลอมให้หล่อนเป็นคนกล้าและกร้าว

“ดีแล้วละหนู คิดอย่างนั้นได้ก็ดี นึกเสียว่าเป็นกรรมของเรา หลวงพ่อไม่สนับสนุนให้ใครฆ่าชีวิตที่บริสุทธิ์ ไม่ว่าจะเพราะเหตุใดก็ตาม เวรจะระงับได้ก็ต้องไม่จองเวรนะหนู”

“แต่หลวงพ่อกะ ปัญหาของหนูก็คือ หนูกลัวว่าเด็กจะออกมามีนิสัยชั่วร้ายเหมือนพ่อของมัน หนูพอจะมีทางแก้ไขอะไรไหมคะ คือหนูไม่ยอมทำแท้ง แต่หนูก็ไม่อยากให้ลูกออกมาแล้ว หลวงพ่อกุณาแนะนำด้วยเถิดค่ะ”

“ไม่ยากเลยหนู ปัญหาของหนูง่ายมาก ญาติโยมทั้งหลายจำเอาไว้นะ ถ้าใครอยากให้ลูกเกิดมาดี เกิดมาฉลาด พ่อแม่จะต้องมาเข้ากรรมฐาน ยิ่งมาปฏิบัติตอนที่ลูกอยู่ในท้องก็ยิ่งดี อาตมารับรองร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าเด็กจะต้องออกมาดี ถึงเขาจะมีเชื้อสายโจรก็เอาดีได้”

“แล้วคนท้องมาปฏิบัติ ต้องอดอาหาร จะไม่ทำให้เด็กในท้องขาดอาหารหรือคะ” คนท้องสามเดือนถาม

“เราอนุโลมได้ คนท้องกับคนป่วยให้รับประทานอาหารมือเย็นได้” พระบัวเหี่ยวเป็นคนตอบ

“ถ้าอย่างนั้น หนูจะกลับไปเอาเสื้อผ้าที่กรุงเทพฯ แล้วพรุ่งนี้หนูจะมาอยู่วัดเลยนะคะ ดีเหมือนกันจะได้หนีคำครหานินทาของเพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมงาน แม้หนูจะไม่ใส่ใจไม่เอา

มาเป็นอารมณ์ แต่บางครั้งมันก็อดหงุดหงิดไม่ได้ค่ะหลวงพ่อกับคนเรานี้ก็แปลกชอบซ้ำเติมชาวบ้าน ไม่ช่วยแล้วยังมาซ้ำกันให้เจ็บปวดหนักขึ้นไปอีก” หล่อนพูดเสียงกร้าว

“หนูอย่าไปถือโทษโกรธเคืองเขาเลย คนเรากล้าลงได้ซ้ำเติมคนที่ประสบเคราะห์กรรมก็แสดงว่าจิตใจเขาแย่มาก น่าสงสาร หนูควรอภัย และแผ่เมตตาให้เขา **คนที่มึจิตใจอกุศลเช่นนี้ เป็นคนน่าสงสารนะหนูนะ”**

“ค่ะ แล้วหนูจะทำตามที่หลวงพ่อกับคุณแม่แนะนำ ต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่อกับคุณแม่อย่างสูงที่ได้เมตตาช่วยเหลือ ทำให้หนูสบายอกสบายใจขึ้นมาก หนูกราบลาละค่ะ”

“หลวงพ่อกะ หนูเป็นมะเร็งที่เต้านม หมอเขานัดผ่าตัด หนูจะมาเรียนถามหลวงพ่อกับคุณแม่จะผ่าตัดดีหรือไม่คะ”

“เจ้าทุกข์” อีกรายถามขึ้น วันนี้คงจะเป็นวัน **“สตรีแห่งชาติ”** เพราะคนที่มาถามปัญหามีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น

“ปกติแล้วคนที่เป็นมะเร็งมาหาหลวงพ่อกับคุณแม่จะไม่แนะนำให้ผ่าตัดเพราะโอกาสที่จะหายมีน้อยมาก ประมาณห้าร้อยละเท่านั้น แต่ที่ไม่ผ่าตัดมีโอกาสหายถึงร้อยละเก้าสิบ และต้องมารับการรักษาโดยวิธีของหลวงพ่อกับคุณแม่”

“ทำอย่างไรคะ วิธีของหลวงพ่อกับคุณแม่” หล่อนถาม

“ก็มาเข้ากรรมฐานนะซี กรรมฐานรักษาได้ทุกโรค ถ้าเราปฏิบัติจริงจัง”

“แหม หลวงพ่อกับคุณแม่ อะไร ๆ ก็กรรมฐาน ไม่มีวิธีอื่นเลยหรือคะ” คนฟังเริ่มจะหงุดหงิดหากท่านพระครูก็ไม่ถือสา ท่านคงพูดด้วยเสียงปกติว่า

“หนูเคยได้ยินไหม **“กรรมฐานแก้กรรม”** เคยได้ยินไหม กรรมบางอย่างมันแก้ได้ และวิธีแก้ที่ดีที่สุดคือมาเข้ากรรมฐาน”

“หลวงพ่อกับคุณแม่ มะเร็งเต้านมนี้เกิดจากกรรมอะไรคะ” สตรีอีกผู้หนึ่งถามขึ้น

“เท่าที่หลวงพ่อกับคุณแม่สังเกต มันเกิดจากกรรมคือความเครียด เราทำตัวเราให้เครียด มะเร็งมันก็เลยถามหา มะเร็งทุกชนิดมักมีสาเหตุมาจากความเครียด”

“ถามหาก็บอกว่าไม่อยู่เสียก็สิ้นเรื่อง” พระบัวเหี่ยวแผลอ **“แซว”** ขึ้นมา เพราะรู้สึกเครียดเนื่องจากรับฟังแต่เรื่องเครียด ๆ สงสารพระอุปัชฌาย์เหลือเกินแล้ว

“อย่าเครียด บัวเหี่ยวอย่าเครียด เตียวได้เป็นมะเร็งที่เต้านมหรอก” คนเป็นอาจารย์เตือนศิษย์ด้วยเสียงที่ไม่เครียด **“ไม่เป็นหรอกครับหลวงพ่อกับคุณแม่ไม่ได้เป็นผู้หญิงนี่นา”**

“ไม่แน่ เผื่อชาติหน้าเกิดเป็นผู้หญิงอาจเป็นมะเร็งที่เต้านมก็ได้ คือเก็บความเครียดจากชาตินี้เอาไว้เป็นมะเร็งในชาติหน้าไง เขาเรียกว่า สะสะกรรมเอาไว้”

“คงไม่หรอกครับหลวงพ่อกับ ชาติหน้าผมว่าจะไม่เกิด”

“ถ้าเป็นจริงอย่างเธอว่า ฉันก็ขออนุโมทนา”

“สาธุ” พระบัวเหี่ยวยกมือประนมเหนือศีรษะอย่างตั้งใจจะล้อเลียนอุปชฌายาจารย์

“หลวงพ่อกะ หนูไม่ได้ทำตัวเองให้เครียดนะคะ คนอื่นต่างหากที่เขาทำให้หนูเครียด” สตรีผู้เป็นมะเร็งที่เต้านมว่า

“คนอื่นนะใครล่ะจะ”

“สามีคะ สามีหนูขี้เหล้า เจ้าชู้กลับบ้านดึก ๆ ตื่น ๆ บางวันก็ไม่กลับ เขาทำให้หนูเครียดมากเลยค่า แบบนี้แสดงว่าเขาไม่รักหนูแล้วใช่ไหมคะ” หล่อนถามเสียงเครือ

“เขาจะรักหรือไม่รักไม่สำคัญ เพราะมันจิตใจของเขา เราไปกำหนดไปบังคับไม่ได้ แต่เราไม่รักตัวเราเองนี่สิน่าตำหนิก”

“ใครไม่รักตัวเองคะ หลวงพ่อหมายถึงหนูหรือเปล่าคะ”

“ก็หมายถึงใครอีกล่ะจะ”

“โธ่ หลวงพ่อ ทำไมหนูจะไม่รักตัวเองคะ หนูนะรักตัวเองมากที่สุดในโลกเลยคะ” สาววัยสามสิบเศษว่า

“รักตัวเองก็ต้องไม่ทำอย่างที่ทำอยู่” ท่านถือโอกาสพูดกับคนที่นั่ง ณ ที่นั้นว่า

“ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำเอาไว้ ในอนาคตคนจะเป็นมะเร็งกันมาก เพราะนับวันสิ่งแวดล้อมจะทำให้เราเครียด วิธีป้องกันก็คือ เราต้องฝึกจิตของเราอย่าให้เครียดตามความเครียดมันก็เป็นกรรมอย่างหนึ่ง จะเรียกว่ากรรมใหม่ก็ได้ เป็นกรรมที่แก้ไขได้ด้วยการฝึกจิตไม่ให้มันเครียด ใครเขาจะเป็นยังไงก็ช่างเขา สามีเขาไม่กลับบ้านก็ไม่ต้องไปเครียด นะ หนูนะ” ประโยคหลังท่านพูดกับสตรีเจ้าของเรื่อง

“ฟังดูง่าย แต่มันทำยากคะหลวงพ่อ” หล่อนแย้ง

“นั่นสิ หลวงพ่อกำลังให้มาฝึกที่วัดไง คิดเสียว่าเวลาที่ได้อยู่โรงพยาบาลนั้นก็ย้ายมาอยู่วัดเสีย มาฝึกจิต แต่จิตนี้ที่ฝึกยากนะหนู จะว่ายากที่สุดก็เห็นจะได้ แต่ถึงจะยากอย่างไร หากเราพยายามมันก็ไม่พ้นความสามารถของเราไปได้ เมื่อเราฝึกจิตไว้ดีแล้ว เราก็จะปลดปล่อยได้ สิ่งแวดล้อมมันจะเป็นอย่างไร เราก็ไม่เอาจิตไปผูกพันหรือไปหมกมุ่นกับมันเราก็จะไม่เครียด หนูพ่อกจะเข้าใจไหม”

“เข้าใจคะ หลวงพ่อคะ ทำไมคนบางคนเขาไม่ค่อยเจ็บป่วย แต่บางคนก็ไข้โรคทั้งที่อยู่
ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน” คนเป็นมะเร็งเต้านมถามอีก

“ถ้าจะสืบสาวไปถึงต้นตอกันจริง ๆ ก็ต้องพูดว่าเป็นเรื่องของกรรม การที่เขาไม่ค่อย
เจ็บป่วยเพราะในอดีตและในปัจจุบันเขาเป็นคนไม่เบียดเบียนสัตว์ ส่วนคนไข้โรคถ้าในปัจจุบัน
เขาไม่ได้เบียดเบียนสัตว์ก็แสดงว่าในอดีตเขาชอบรังแกสัตว์ ชอบทำให้มันได้รับความทุกข์
ทรมาน จากผลกระทบอันนี้เลยทำให้เขาเป็นคนมีโรคมาก มันเป็นไปตามเหตุและผลนะ เหตุ
อย่างไรผลก็อย่างนั้น” ท่านพระครูอธิบาย

“แต่กรรมเก่าเราแก้ไขไม่ได้แล้วก็ต้องยอมรับกรรม ส่วนกรรมใหม่เราแก้ไข
ได้ เช่นถ้าในอนาคตเราไม่อยากเป็นคนไข้โรค ปัจจุบันเราก็ต้องไม่เบียดเบียนสัตว์ให้
ใหม่คะ”

“ถูกแล้วหนู แต่กรรมเก่าก็พอจะแก้ไขได้บ้างด้วยการปฏิบัติกรรมฐาน ถึงแก้ไขไม่ได้
หมดก็ช่วยให้ทุเลาลง ตัวอย่างเช่น คนคนหนึ่งเคยไปฆ่าเขาไว้ มาชาตินี้จะต้องถูกเขาฆ่า ถ้า
คนคนนั้นมาเข้ากรรมฐานแล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้คนที่ตัวเคยฆ่า บางทีเขาก็อาจจะ
อโหสิกรรมให้ แต่ถ้าเขาไม่อโหสิกรรม ตอนเขามาฆ่า ก็จะได้ทำใจได้ว่าเป็นเพราะเราเคย
ไปฆ่าเขาไว้ เขามาทวงคืนก็ต้องให้เขาไป เมื่อคิดได้ดังนี้จิตก็จะไม่ผูกพยาบาท ไม่จองเวร
จองกรรมกันต่อไปอีก นี่คือประโยชน์ของการมาเข้ากรรมฐาน ส่วนคนที่ไม่เคยมาปฏิบัติก็ไม่
รู้นั่นคือกรรมเก่า เวลาจะตายก็ตายแบบมีจิตอาฆาตพยาบาท เมื่อจิตเป็นอกุศล ตัวเองก็
ต้องไปตกนรก เพื่อพ้นจากนรกก็จะไปตามต่อเวรต่อกรรมให้มันยึดเยื้อต่อไปอีก ก็เลยต้อง
เวียนว่ายใช้เวรใช้กรรมกันต่อไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น ที่หลวงพ่อบอกว่า “กรรมฐานแก้กรรม”
มีความหมายอย่างที่อธิบายมานี้แหละ” ท่านเจ้าของกุฎิอธิบายชัดเจน

“น่าเสียดายนะคะ กรรมฐานมีประโยชน์มากมายถึงเพียงนี้ แต่คนส่วนใหญ่มักมองไม่
เห็น หว่ามานั่งหลับหูหลับตาหาประโยชน์ไม่ได้ สู้ไปทำมาหากินจะดีกว่า คนส่วนใหญ่เขา
คิดอย่างนี้กันนะคะหลวงพ่อ” หญิงสาวพูดตามข้อเท็จจริงที่เคยประสบ

“มันก็กรรมของเขาแหละหนู ของอย่างนี้บางครั้งเราก็ไม่สามารถชักจูงเขาได้ อย่าง
บางคนอุตส่าห์มาหาหลวงพ่อ แต่พอแนะนำเขาก็รับไม่ได้ เพราะกรรมเขามาก และจะต้อง
เป็นไปตามนั้น เรื่องของกรรมมันซับซ้อนและลึกซึ้งเกินวิสัยที่คนอย่างเรา ๆ จะมาวิเคราะห์
วิจัย”

“แล้วมีไหมคะหลวงพ่อ มีใครสักคนไหมคะ ที่จะเข้าใจเรื่องกรรมได้อย่างละเอียด
ลึกซึ้ง” หล่อนถาม

“มีสิหนุ พระพุทธเจ้าของเรายังโง่งล่ะ แต่พระองค์ก็ดับขันธปรินิพพานไปนานแล้ว คงเหลือแต่พระธรรมคำสอนไว้ให้เราประพฤติปฏิบัติกัน”

“แต่บางคนก็ไม่เชื่อนะคะ หลวงพ่อ นอกจากไม่เชื่อพระธรรมคำสอนแล้ว ยังไม่เชื่อว่า พระพุทธเจ้ามีจริงหาว่าเป็นเรื่องงมงาย คนประเภทนี้มีมากนะคะ หลวงพ่อ หนุเคยพบ มาแล้ว”

“ถ้าเขาไม่เชื่อก็เอวัง หลวงพ่อคงจะพูดอะไรไม่ได้มาก นอกจากจะพูดว่า “เอวัง ก็มี ด้วยประการฉะนี้” มันเป็นกรรมของเขา เราไม่ต้องไปโต้เถียง เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อัน ใด คนที่ตามอดมาตั้งแต่กำเนิด เขาไม่เชื่อหรือกว่าแสงสว่างมีอยู่ฉันใดก็ฉันนั้น เพราะฉะนั้น หนุอย่าไปโต้เถียงกับเขาให้เสียเวลา ต้องปล่อยไปตามกรรมของเขา” ท่านพระครูสอนให้ “วางอุเบกขา”

มีต่อ.....๔๐